

รูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน A Risk Management Model in Private Technological and Vocational Colleges

อดิศร สินประสงค์^{1*}, มณฑป ไชยชิด^{2**}

¹นิสิตหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เลขที่ 50 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ภาควิชาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เลขที่ 50 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน และเพื่อสร้างรูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน โดยวิธีการศึกษาแบบผสมผสานการศึกษาเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ผู้บริหาร รองผู้บริหาร คณะกรรมการสถานศึกษา และครูหรือผู้ที่รับผิดชอบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 207 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างและแบบสอบถามความคิดเห็น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เนื้อหา และการวิเคราะห์องค์ประกอบ

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน มี 9 ด้าน คือ ด้านการติดตามและประเมิน ด้านคุณภาพของสถานศึกษา ด้านความเชื่อมั่นในสถานศึกษา ด้านการจัดสรรทรัพยากร ด้านการบริหารจัดการ ด้านกลยุทธ์ ด้านการเรียนการสอน ด้านสังคม และด้านการบริการวิชาการ หรือวิชาชีพ ส่วนรูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ ได้แก่ การกำหนดสภาพแวดล้อม การประเมินความเสี่ยง การจัดการ ความเสี่ยง และกิจกรรมควบคุม การเฝ้าติดตามและการทบทวน และการสื่อสารและการให้คำแนะนำ โดยปัจจัยความเสี่ยงทั้ง 9 ด้าน

*ผู้เขียนหลัก
อีเมล: ajadisorn@gmail.com

**อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

พบว่า มีจำนวน 6 ด้าน ควรใช้การจัดการความเสี่ยงด้วยวิธีการลดความเสี่ยง ได้แก่ ด้านการติดตามและประเมิน ด้านความเชื่อมั่นในสถานศึกษา ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเรียนการสอน ด้านสังคม และด้านการบริการ วิชาการหรือวิชาชีพ ส่วนปัจจัยความเสี่ยงด้านคุณภาพของสถานศึกษา และด้านการจัดสรรทรัพยากรควรใช้ การจัดการความเสี่ยงด้วยวิธีการลดความเสี่ยงและการยอมรับความเสี่ยง และสำหรับด้านกลยุทธ์ควรใช้การจัดการ ความเสี่ยงด้วยวิธีการลดความเสี่ยงและการแบ่งปันความเสี่ยง

คำสำคัญ

ปัจจัยความเสี่ยง การบริหารความเสี่ยง อาชีวศึกษาเอกชน

Abstract

The objectives of this research were to find the major risk factors in private vocational technological and vocational colleges and to propose a risk management model in private vocational technological and vocational colleges. The study was a mixed design method using both qualitative and quantitative approaches. The sample were administrators, vice-administrators, college's committee and teachers or responsible for risk management in 207 colleges. The research tools were interview schedules, questionnaires. The data analyses used frequency, percentage, mean, standard deviation, content analysis and factor analysis.

The results found that the major risk factors in private vocational technological and vocational colleges consisted of 9 components; Monitoring and evaluation, quality of college, confidence in college, resource allocation, management, strategy, teaching process, social, and professional or academic services. For the model of risk management in private technological and vocational colleges consists of 5 stages are interrelated in a systematic manner including Establishing the Context, Risk Assessment, Risk Treatment and Control Activities, Monitoring and Review and Communication and Consultation; Based on the 9 risk factors, including the risk in 6 component should be reduced by risk reduction thus monitoring and evaluation, confidence in college, management, teaching process, social, professional or academic services. The risk in quality of college and resource allocation should be accepting and reducing. And the risk in strategy should be sharing and reducing.

Keywords

Risk Factor, Risk Management, Private Technological and Vocational Colleges

บทนำ

โรงเรียนเอกชนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 หมายถึง สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบ โดยมีสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่ส่งเสริมและประสานงานการศึกษาเอกชน และดำเนินการให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน สำหรับชื่อของโรงเรียนในระบบที่จัดการศึกษาประเภทอาชีวศึกษาทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 (2554) อาจใช้คำว่า “วิทยาลัยอาชีวศึกษา” หรือ “วิทยาลัยเทคโนโลยี” ประกอบชื่อแทนคำว่า “โรงเรียน” ได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเรียกโรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษาในระบบประเภทอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนว่า “วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน”

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542) ในหมวด 6 กำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วยระบบการประกันคุณภาพภายในและระบบการประกันคุณภาพภายนอก ซึ่งหน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาต้องจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (สมศ.) ที่กำหนดเกณฑ์การประเมินคุณภาพภายนอกรอบสาม ในตัวบ่งชี้ที่ 11 เรื่องผลการบริหารความเสี่ยง โดยสถานศึกษาต้องมีการระบุความเสี่ยง เพื่อให้สามารถวางแผนการบริหารจัดการความเสี่ยงได้อย่างมีประสิทธิภาพนำไปสู่ความสำเร็จของการดำเนินการตามแผนขององค์กรได้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้โดยกำหนดความเสี่ยงที่สำคัญไว้ 5 ด้าน คือ ความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของผู้เรียน ครู และบุคลากรภายในสถานศึกษา ความเสี่ยงด้านการทะเลาะวิวาท ความเสี่ยงด้านสิ่งเสพติด ความเสี่ยงด้านสังคม และความเสี่ยงด้านการพนันและการมั่วสุม (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), 2555)

นอกจากนี้ ยังพบว่า มีความเสี่ยงต่างๆ ที่เกิดขึ้นและอาจส่งผลกระทบต่อการบริหารวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน เช่น นโยบายทางการศึกษาของภาครัฐในการรับนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เพิ่มเป้าหมายการรับนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนต้นเข้าเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนปลายมากขึ้น ส่งผลกระทบให้ผู้สมัครเรียนอาชีวศึกษาลดลง รวมทั้งมีการจ่ายเงินอุดหนุนในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทุกโรงเรียนเร่งเพิ่มปริมาณผู้เรียนเพื่อให้ได้ค่าใช้จ่ายรายหัวเพิ่มขึ้น นอกจากนี้มหาวิทยาลัยยังมุ่งรับผู้ที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าเรียนต่อปริญญาตรี (4 ปี) แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงนั้น ต้องเข้าสู่ระบบเทียบโอนตามประกาศของคณะกรรมการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 ซึ่งทำให้สถาบันอุดมศึกษาต้องยุติการเปิดหลักสูตรระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) นอกจากนี้ ค่านิยมของผู้ปกครองที่ต้องการให้บุตรหลานเรียนจบปริญญาจะได้มีอนาคตที่ดีกว่า รวมถึงภาพลักษณ์การทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาบางกลุ่ม ส่งผลต่อทัศนคติและการยอมรับของผู้ปกครองทำให้ไม่กล้าส่งบุตรหลานเข้ามาเรียนในสายอาชีพ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (องค์การมหาชน), 2555)

ความเสี่ยงต่างๆ ที่เกิดขึ้นดังกล่าว อาจส่งผลกระทบต่อการบริหารวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนในหลายด้าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัย เรื่อง รูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

เอกชน เพื่อทราบถึงปัจจัยความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนที่สำคัญ และสร้างรูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนสำหรับเป็นแนวทางในการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ต่อไป

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน และสร้างรูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Design Method) ทั้งการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Approaches) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Approaches) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน โดยดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยโดยการศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารต่างๆ รวมถึงการบูรณาการแนวคิดของ Committee of Sponsoring Organizations of the Treadway Commission (COSO) (2004) และ International Standard Organization (ISO) (2009) โดยมีขั้นตอนหรือกระบวนการบริหารความเสี่ยง 5 ขั้นตอน ที่ขับเคลื่อนผ่านวงจร PDCA ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน (Plan) การลงมือทำ (Do) การตรวจสอบ (Check) และการปรับปรุงแก้ไข (Act) อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมีการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญตามคุณสมบัติที่กำหนด จำนวน 8 ท่าน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ได้ปัจจัยความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 10 ด้าน

2. การวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องของข้อความ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และหาความเชื่อมั่นโดยสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธีการของ Cronbach ได้ค่าเท่ากับ 0.86 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหาร รองผู้บริหาร คณะกรรมการสถานศึกษา และครู หรือผู้ที่รับผิดชอบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 207 แห่ง ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) โดยการวิเคราะห์ตัวประกอบ “EFA” (Exploratory Factor Analysis)

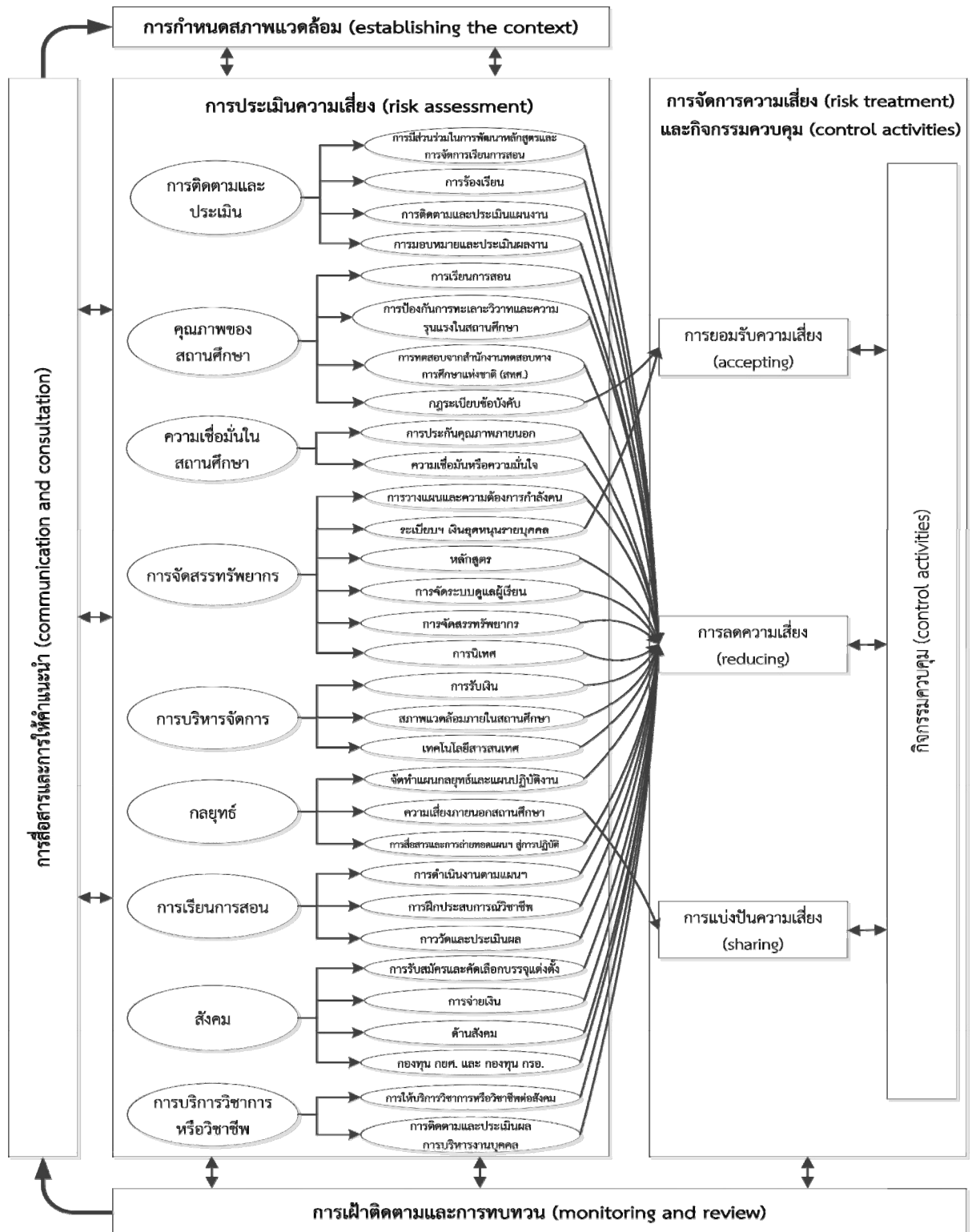
3. สร้างรูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน และนำไปเสนอผู้เชี่ยวชาญตามคุณสมบัติที่กำหนด จำนวน 11 ท่าน โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ทรงคุณวุฒิ (Connoisseurship)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยที่สำคัญ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนจากการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความเหมาะสมโดยใช้ KMO (Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy) and Bartlett's Test พบว่า คำนวณ Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy เท่ากับ 0.519 และผลการทดสอบด้วย Bartlett's Test พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าข้อมูลมีความเหมาะสมที่จะนำเทคนิค Factor Analysis มาใช้ และในการวิเคราะห์องค์ประกอบโดยการสกัดปัจจัยด้วยวิธีองค์ประกอบหลัก (Principal Component Method) โดยพิจารณาจาก 1) ค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigenvalue) ที่มากกว่า 1 2) ปัจจัยแต่ละตัวต้องมีตัวแปรอธิบายตั้งแต่สามตัวแปรขึ้นไป และ 3) การเลือกปัจจัยจากจำนวนตัวแปรในแต่ละปัจจัยต้องมีตัวแปรบรรยายปัจจัยนั้นๆ โดยค่าน้ำหนัก (Factor Loading) แต่ละตัวแปร ต้องเท่ากับ 0.3 ขึ้นไป (Hair, Anderson, Tatham & Black, 1998, 111-112) ซึ่งพบว่า องค์ประกอบของปัจจัยความเสี่ยงสำคัญในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน มี 9 ด้าน คือ 1) ความเสี่ยงด้านการติดตามและประเมิน ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยง เรื่องการร้องเรียน การติดตามและประเมินแผนงาน การมอบหมายและประเมินผลงาน และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน 2) ความเสี่ยงด้านคุณภาพของสถานศึกษา ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยง เรื่องการเรียนการสอน การป้องกันการทะเลาะวิวาทและความรุนแรงในสถานศึกษา การทดสอบจากสำนักงานทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) และระเบียบข้อบังคับ 3) ความเสี่ยงด้านความเชื่อมั่นในสถานศึกษา ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยงเรื่อง การประกันคุณภาพภายนอกและความเชื่อมั่นหรือความมั่นใจ 4) ความเสี่ยงด้านการจัดสรรทรัพยากร ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยง เรื่องการวางแผนและความต้องการกำลังคน ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานการช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนเอกชนเป็นเงินอุดหนุนรายบุคคล หลักสูตร การจัดระบบดูแลผู้เรียน การจัดสรรทรัพยากร และการนิเทศ 5) ความเสี่ยงด้านการบริหารจัดการ ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยง เรื่อง การรับเงิน สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา และเทคโนโลยีสารสนเทศ 6) ความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยง เรื่อง การจัดทำแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงาน ความเสี่ยงภายนอกสถานศึกษา การสื่อสารและการถ่ายทอดแผนกลยุทธ์สู่การปฏิบัติ 7) ความเสี่ยงด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยงเรื่องการวัดและประเมินผล การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และการดำเนินงานตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงาน 8) ความเสี่ยงด้านสังคม ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยงเรื่องสังคม การจ่ายเงิน การรับสมัครและคัดเลือกบรรจุแต่งตั้ง และกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา และ/หรือกองทุนเงินให้กู้ยืมที่ผูกพันกับรายได้ในอนาคต และ 9) ความเสี่ยงด้านการบริการวิชาการหรือวิชาชีพ ประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยงเรื่องการให้บริการวิชาการหรือวิชาชีพต่อสังคม และการติดตามและประเมินผลการบริหารงานบุคคล

2. รูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน มีดังนี้

การบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน พบว่า การกำหนดสภาพแวดล้อม (Establishing the Context) มีความสัมพันธ์กับการประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment) ซึ่งมีการกำหนดองค์ประกอบปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญไว้ 9 ด้าน ได้แก่ การติดตามและประเมินคุณภาพของสถานศึกษา ความเชื่อมั่นในสถานศึกษา การจัดสรรทรัพยากร การบริหารจัดการ กลยุทธ์ การเรียนการสอน สังคม และการบริหารวิชาการหรือวิชาชีพ โดยมีการจัดการความเสี่ยง (Risk Treatment) ตามปัจจัยในองค์ประกอบปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญ ซึ่งสัมพันธ์กับกิจกรรมควบคุม (Control Activities) ดังนี้

1. การยอมรับความเสี่ยง (Accepting) ได้แก่ ปัจจัยความเสี่ยงเรื่อง กฎระเบียบข้อบังคับ และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรการช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนเอกชนเป็นเงินอุดหนุนรายบุคคล ไม่จำเป็นต้องมีกิจกรรมควบคุมเพิ่มเติม เพื่อลดโอกาสหรือผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับความเสี่ยงนั้น

2. การลดความเสี่ยง (Reducing) ได้แก่ ปัจจัยความเสี่ยงเรื่อง การมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน การร้องเรียน การติดตามและประเมินแผนงาน การมอบหมายและประเมินผลงาน การเรียนการสอน การป้องกันการทะเลาะวิวาทและความรุนแรงในสถานศึกษา การทดสอบจากสำนักงานทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) (สทศ.) การประกันคุณภาพภายนอก ความเชื่อมั่นหรือความมั่นใจ การวางแผนและความต้องการกำลังคน หลักสูตร การจัดระบบดูแลผู้เรียน การจัดสรรทรัพยากร การนิเทศ การรับเงินสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา เทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดทำแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงาน การสื่อสาร และการถ่ายทอดแผนกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ การดำเนินงานตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงานการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การวัดและประเมินผล การรับสมัคร การคัดเลือกบรรจุแต่งตั้ง การจ่ายเงิน ด้านสังคม กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาและ/หรือกองทุนเงินให้กู้ยืมที่ผูกพันกับรายได้ในอนาคต การให้บริการวิชาการหรือวิชาชีพต่อสังคม การติดตามและประเมินผลการบริหารงานบุคคล ที่ใช้กิจกรรมควบคุมภายในเพื่อลดโอกาสที่จะเกิดความเสี่ยง และลดผลกระทบที่เกิดจากความเสี่ยง

3. การแบ่งปันความเสี่ยง (Sharing) ได้แก่ ปัจจัยความเสี่ยงภายนอกสถานศึกษา ที่ใช้กิจกรรมควบคุม โดยแบ่งความรับผิดชอบให้ผู้อื่นร่วมรับความเสี่ยง เพื่อลดโอกาสที่จะเกิดความเสี่ยง และลดผลกระทบที่เกิดจากความเสี่ยง

ทั้งนี้การบริหารความเสี่ยงจำเป็นต้องมีการเฝ้าติดตามและการทบทวน (Monitoring and Review) ที่สัมพันธ์กับการประเมินความเสี่ยง (Risk assessment) การจัดการความเสี่ยง (Risk Treatment) และกิจกรรมควบคุม (Control Activities) เพื่อให้มั่นใจว่าการกำหนดปัจจัยความเสี่ยง วิธีจัดการความเสี่ยง และมาตรการในกิจกรรมการควบคุมยังมีประสิทธิผล ทั้งนี้ต้องมีการสื่อสารและการให้คำแนะนำ (Communication and Consultation) ที่สัมพันธ์กับการประเมินความเสี่ยง เพื่อให้เกิดความเข้าใจกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย แล้วนำข้อมูลสู่การกำหนดสภาพแวดล้อม (Establishing the Context) ไปปรับปรุงการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยนำประเด็นสำคัญมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการศึกษาปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน

1.1 ด้านการติดตามและประเมิน

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงด้านการติดตามและประเมินในปัจจุบันความเสี่ยงเรื่องการร้องเรียนมีระดับความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่องการฟ้องร้องสถานศึกษา ผู้บริหาร ครู หรือบุคลากรทางการศึกษาผ่านกระบวนการทางศาล ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากผู้บริหาร ครู หรือบุคลากรทางการศึกษาในสถานศึกษาปฏิบัติผิดกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อการเสียชื่อเสียง ภาพลักษณ์ และทรัพย์สินของสถานศึกษาเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับ สงวน ช้างจันทร์ (2547) ที่กล่าวว่า ความเสี่ยงเรื่องการฟ้องร้องนี้อาจเกิดจากการดำเนินการที่ผิดกฎหมายหรือข้อบังคับ หรือการถูกฟ้องร้องเรื่องที่เกี่ยวข้องข้อตกลงในสัญญา

1.2 ด้านคุณภาพของสถานศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงด้านคุณภาพของสถานศึกษาในปัจจุบันความเสี่ยงเรื่องการป้องกันการทะเลาะวิวาทและความรุนแรงในสถานศึกษามีระดับความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่องขาดระบบการคัดกรอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน มีความจำเป็นต้องเปิดโอกาสให้กับผู้เรียนที่มีความสนใจศึกษาในสายอาชีพ ซึ่งมีสัดส่วนจำนวนผู้เรียนน้อยเมื่อเทียบกับผู้เรียนสายสามัญ ทำให้แต่ละสถานศึกษามีโอกาสในการคัดเลือกผู้เข้าเรียนได้ไม่มาก ส่งผลให้มีโอกาสได้รับผลกระทบจากพฤติกรรมของผู้เรียน หากสถานศึกษาขาดระบบการคัดกรองที่ดี ทั้งนี้อาจใช้วิธีการจัดทำข้อมูลประวัติของผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยจัดกลุ่มผู้เรียนที่เคยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น การทะเลาะวิวาท ใช้ความรุนแรง หรือใช้ยาเสพติด เพื่อที่จะช่วยเหลือดูแลพัฒนา และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นรายบุคคล สอดคล้องกับกรมสามัญศึกษา (2544) ที่ระบุว่า การคัดกรองนักเรียนเป็นการพิจารณาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน เพื่อดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาให้ตรงกับปัญหาของนักเรียนมากยิ่งขึ้น และมีความรวดเร็วในการแก้ไขปัญหาซึ่งบางกรณีจำเป็นต้องแก้ไขโดยเร่งด่วน

1.3 ด้านความเชื่อมั่นในสถานศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงด้านความเชื่อมั่นในสถานศึกษาในปัจจุบันความเสี่ยงเรื่องความเชื่อมั่นหรือความมั่นใจในการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพมีระดับความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่อง ผู้ปกครองขาดความมั่นใจต่อชื่อเสียงของสถานศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะชื่อเสียง หรือภาพลักษณ์ของสถานศึกษาเป็นสิ่งที่ผู้ปกครอง หรือนักศึกษาใช้เป็นปัจจัยในการเลือกเพื่อศึกษาต่อ สอดคล้องกับกฤษณ์ นุตรเนียน (2554) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาในการเลือกเข้าศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดปราจีนบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาตามรายด้านพบว่า ด้านภาพลักษณ์ของโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก

1.4 ด้านการจัดสรรทรัพยากร

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงด้านการจัดสรรทรัพยากรในปัจจุบันความเสี่ยงเรื่องระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานการช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนเอกชนเป็นเงินอุดหนุนรายบุคคล มีระดับ

ความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่องสถานศึกษาได้รับการจัดสรรงบประมาณเงินอุดหนุนรายบุคคลที่ลดลงเป็นรายเดือน เนื่องจากจำนวนผู้เรียนที่ลาออกกลางคัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหากมีผู้เรียนลาออกกลางคันในระหว่างภาคเรียน จะส่งผลให้สถานศึกษาได้รับเงินอุดหนุนรายบุคคลลดลง ซึ่งอาจไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายต่างๆ ตามแผนการดำเนินงานของสถานศึกษาในปีการศึกษานั้นๆ สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2556) ที่ระบุว่า การออกกลางคันเป็นปัญหาสำคัญต่อการจัดการศึกษาของประเทศที่ต้องเร่งดำเนินการป้องกัน และแก้ไขปัญหาอย่างจริงจัง

1.5 ด้านการบริหารจัดการ

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงด้านการบริหารจัดการในปัจจุบันความเสี่ยงเรื่องการรับเงินมีระดับความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่องการไม่ออกใบเสร็จรับเงินแก่ผู้ชำระเงินทุกครั้งเมื่อมีการรับเงิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถานศึกษาอาจรับชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาหรือค่าธรรมเนียมอื่นเป็นเงินสด แทนที่จะเป็นการชำระผ่านธนาคารหรือช่องทางอื่นที่มีใบเงินสด หรือสถานศึกษาไม่มีการจัดทำคู่มือหรือระเบียบการปฏิบัติงานด้านการเงิน-การรับเงินที่กำหนดขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน รวมถึงการพิจารณาลงโทษอย่างเด็ดขาด การจัดอบรมให้แก่ผู้ปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ ไม่มีการแต่งตั้งผู้ตรวจสอบบัญชี สอดคล้องกับไพโรจน์ คุณาสิตชัย (2553) ที่กล่าวว่า แนวทางการบริหารความเสี่ยงของงานด้านการเงินของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ควรกำหนดนโยบายบริหารความเสี่ยง และจัดทำคู่มือการปฏิบัติงาน มีหน่วยงานให้คำปรึกษาส่วนกลาง รวมทั้งต้องมีการปรับปรุงกระบวนการเพื่อลดความเสี่ยง พัฒนาเจ้าหน้าที่ให้มีสมรรถนะในการให้บริการ และควรคัดเลือกผู้ปฏิบัติงานด้านการเงินและบัญชีอย่างรอบคอบ

1.6 ด้านกลยุทธ์

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ในปัจจุบันความเสี่ยงเรื่องการสื่อสารและการถ่ายทอดแผนกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติมีระดับความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่องขาดการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ข้อมูลและขั้นตอนในการดำเนินงานตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงานที่ดีระหว่างผู้จัดทำแผนกลยุทธ์และแผนการปฏิบัติงานและผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะฝ่ายบริหารไม่ได้มีการจัดประชุมบุคลากรในสถานศึกษาเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง หรือไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการในการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์สถานศึกษา เพื่อให้ข้อมูลและขั้นตอนในการดำเนินงานตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงานในแต่ละกิจกรรมก่อนการดำเนินงานทุกครั้ง สอดคล้องกับ บรรยงค์ ไตรจินดา (2545) ที่กล่าวว่า การสื่อสารเป็นเรื่องที่ผู้บริหารควรต้องใช้เวลา และต้องเอาใจใส่บริหารจัดการเป็นพิเศษ ด้วยการจัดระบบการติดต่อสื่อสารภายในองค์กรที่มีประสิทธิภาพ มอบหมายงาน ส่งการให้ผู้ปฏิบัติได้เข้าใจ สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างรวดเร็วทั่วถึง สะดวก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ สมิต สัชมกร (2557) ที่กล่าวถึงแนวทางการแก้ปัญหากลยุทธ์ เช่น ผู้บังคับบัญชาควรจัดให้มีการประชุมมอบหมายงาน และให้ระเบียบปฏิบัติโดยตรง ควรเน้นความสำคัญของนโยบายและอธิบายเหตุผลแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างทั่วถึง ควรจัดให้หน่วยงานที่ต้องประสานงานระหว่างกันสามารถติดต่อกันได้อย่างสะดวก ควรระบุบุคคลหรือระดับของผู้รับข่าวสารให้เจาะจง ควรให้เหตุผลชี้แจงอย่างละเอียดในกรณีเป็นนโยบายที่มีผลในด้านลบ เพื่อมิให้เกิดความสับสนในการปฏิบัติงานตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงาน

1.7 ด้านการเรียนการสอน

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงด้านการเรียนการสอน ในปัจจัยความเสี่ยงเรื่องการวัดและประเมินผล มีระดับความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่องครูขาดความรู้ในด้านการวัดและประเมินผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนมีอัตราภาระงานสูง โดยเฉพาะครูในสาขาวิชาชีพจำนวนหนึ่งที่อยู่ระหว่างการขอผ่อนผันการมีใบประกอบวิชาชีพครู จึงไม่เคยศึกษาเรื่องการวัดและประเมินผลตามมาตรฐานหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครูของคุรุสภาสอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (องค์การมหาชน) (2551) ที่ระบุว่า การวัดและประเมินผลเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไข และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวัดและประเมินผลในระดับชั้นเรียน

1.8 ด้านสังคม

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยความเสี่ยงด้านสังคม มีระดับความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่องผู้เรียนมีการตั้งครรภก่อนวัยอันควร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน มีอายุระหว่าง 15 – 20 ปี กำลังอยู่ในช่วงวัยที่อยากรู้อยากลอง พื้นฐานครอบครัวมีปัญหา ขาดความอบอุ่น เพื่อนในกลุ่มมีแฟนทำให้มีความเสี่ยงสูง ส่งผลให้ผู้เรียนต้องพักการเรียนจนอาจเป็นเหตุให้ผู้เรียนลาออก สอดคล้องกับกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2557) ที่ระบุว่า สาเหตุปัญหาของการตั้งครรภไม่พร้อมในวัยรุ่น เกิดจากปัจจัยแวดล้อม 3 ประเด็นหลัก คือ ด้านพฤติกรรมของเด็กเอง ได้แก่ ขาดความรู้เรื่องการคุมกำเนิด ความอยากรู้อยากลอง ขาดความรู้ลึกซึ้งของการเห็นคุณค่าในตนเอง เพราะความประมาท แพ้ยาคุมกำเนิด ค่านิยมทางเพศที่ผิด ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สภาพครอบครัวแตกแยก ปัญหาเศรษฐกิจครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม การถูกล่วงละเมิดจากบุคคลในครอบครัว และปัจจัยแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ ความเสื่อมโทรมทางสภาพแวดล้อมในชุมชน อิทธิพลจากเพื่อนที่มีค่านิยมผิดและอิทธิพลของสื่อที่นำเสนอค่านิยมไม่เหมาะสม

1.9 ด้านบริการวิชาการหรือวิชาชีพ

ผลการวิจัยพบว่า ความเสี่ยงด้านบริการวิชาการหรือวิชาชีพ ในปัจจัยความเสี่ยงเรื่องการให้บริการวิชาการหรือวิชาชีพต่อสังคมมีระดับความเสี่ยงเฉลี่ยสูงสุด โดยเฉพาะประเด็นความเสี่ยงเรื่องขาดการให้บริการทางวิชาการหรือวิชาชีพกับหน่วยงานภายนอก ชุมชนหรือผู้ประกอบการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการขาดงบประมาณสนับสนุนจากสถานศึกษา หรือหน่วยงานต้นสังกัด หรืออาจเกิดจากการขาดความร่วมมือระหว่างชุมชนกับสถานศึกษา สอดคล้องกับ วรรณภา โพธิ์น้อย (2549) ที่กล่าวว่า ปัญหาและอุปสรรคในการบริการวิชาการแก่สังคม ได้แก่ สถานบันดำเนินการตามความพร้อม ขาดการมีส่วนร่วม ไม่สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของชุมชน ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลน้อย ขาดความร่วมมือและการประสานงานทำให้ไม่สามารถระดมทุนทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ผลการศึกษารูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน พบว่ารูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกัน ได้แก่ การกำหนดสภาพแวดล้อม (Establishing the Context) การประเมินความเสี่ยง (Risk assessment) การจัดการความเสี่ยง (Risk Treatment) และกิจกรรมควบคุม (Control Activities) การเฝ้าติดตามและการทบทวน (Monitoring and Review) และการสื่อสารและการให้คำแนะนำ (Communication and Consultation) สอดคล้องกับ

เชมชนิษฐ์ แสนยะนันท์ธนะ (2558, 88) ที่กล่าวว่า ระบบบริหารความเสี่ยงมี 5 ขั้นตอน คือ การระบุและประเมินความเสี่ยง การวัดผลกระทบที่เกิดขึ้นกับองค์กร เทคนิคในการรับมือกับความเสี่ยง การนำเอาโปรแกรมการบริหารความเสี่ยงไปใช้ทั่วทั้งมหาวิทยาลัย และการติดตามประเมินผลเพื่อการปรับปรุง

สรุป

จากการวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน สรุปผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ดังนี้คือ

1. ปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนพบว่า ปัจจัยความเสี่ยงที่สำคัญในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน ประกอบด้วยองค์ประกอบของปัจจัยความเสี่ยง 9 ด้าน คือ ด้านการติดตามและประเมิน ด้านคุณภาพของสถานศึกษา ด้านความเชื่อมั่นในสถานศึกษา ด้านการจัดสรรทรัพยากร ด้านการบริหารจัดการ ด้านกลยุทธ์ ด้านการเรียนการสอน ด้านสังคม และด้านการบริการวิชาการหรือวิชาชีพ ปัจจัยความเสี่ยงที่มีค่าความเสี่ยงสูงสุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ การป้องกันการทะเลาะวิวาทและความรุนแรงในสถานศึกษา การทดสอบจากสำนักงานทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) ด้านสังคม ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรการช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนเอกชนเป็นเงินอุดหนุนรายบุคคล และการให้บริการวิชาการหรือวิชาชีพต่อสังคม

2. รูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนพบว่า รูปแบบการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกัน ได้แก่ การกำหนดสภาพแวดล้อม (Establishing the Context) การประเมินความเสี่ยง (Risk assessment) การจัดการความเสี่ยง (Risk Treatment) และกิจกรรมควบคุม (Control Activities) การเฝ้าติดตามและการทบทวน (Monitoring and Review) และการสื่อสารและการให้คำแนะนำ (Communication and Consultation) โดยปัจจัยความเสี่ยงทั้ง 9 ด้าน มีจำนวน 6 ด้าน ควรใช้การจัดการความเสี่ยงด้วยวิธีการลดความเสี่ยง ได้แก่ ด้านการติดตามและประเมิน ด้านความเชื่อมั่นในสถานศึกษา ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเรียนการสอน ด้านสังคม และด้านการบริการวิชาการหรือวิชาชีพ ส่วนปัจจัยความเสี่ยงด้านคุณภาพของสถานศึกษา และ ด้านการจัดสรรทรัพยากร ผลการวิจัยพบว่า ควรใช้การจัดการความเสี่ยงด้วยวิธีการลดความเสี่ยงและการยอมรับความเสี่ยง และสำหรับด้านกลยุทธ์ ควรใช้การจัดการความเสี่ยงด้วยวิธีการลดความเสี่ยง และการแบ่งปันความเสี่ยง

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนควรส่งเสริมและสนับสนุนการให้ความรู้ในเรื่องการบริหารความเสี่ยงกับสถานศึกษา
2. สถานศึกษาควรจัดตั้งคณะกรรมการบริหารความเสี่ยงในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน โดยนำผลการวิจัยในแต่ละด้านเป็นแนวทางในการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษา
3. ผู้บริหารวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนควรนำแนวทางการบริหารความเสี่ยงในแต่ละด้านไปประยุกต์ใช้ในการบริหารสถานศึกษา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาวิจัยเชิงลึกในแต่ละองค์ประกอบของความเสียง โดยเฉพาะองค์ประกอบที่มีความเสียงสูงมาก เช่น ด้านคุณภาพของสถานศึกษา ด้านสังคม และด้านการจัดสรรทรัพยากร
2. ควรทำการศึกษาวิจัยเชิงลึกในแต่ละปัจจัยความเสียง โดยเฉพาะปัจจัยที่มีความเสียงสูงสุด เช่น การป้องกันการทะเลาะวิวาทและความรุนแรงในสถานศึกษา การทดสอบจากสำนักงานทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) และด้านสังคม พร้อมกับค้นหารูปแบบการบริหารความเสียงที่หลากหลายต่อการนำไปประยุกต์ใช้

เอกสารอ้างอิง

- กรมสามัญศึกษา. (2544). **ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2557). **รวมงานวิจัย พม. ระหว่างปี พ.ศ. 2553 - 2556**. กรุงเทพฯ: สามัญ ญัฐกร เพลท.
- กฤษณ์ บุตรเนียน. (2554). **ปัจจัยในการเลือกเข้าศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดปราจีนบุรี**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- เชมชนิษฐ์ แสนยะนนท์ธนะ. (2558). การพัฒนาคุณภาพการศึกษาเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศด้วยระบบบริหารความเสียงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศระดับอุดมศึกษา. **วารสารวิจัย มสธ สาขามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์**. 11(1), 75-92.
- บรรยงค์ โตจินดา. (2545). **องค์การและการจัดการ**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: รวมสาสน์(1997).
- ไพรวลัย คุณาสถิตยชัย. (2553). **การบริหารความเสียงด้านการเงินของมหาวิทยาลัยขอนแก่น**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2554. (2554, 9 มิถุนายน). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 128 ตอนที่ 46ก.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. (2542, 19 สิงหาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 116 ตอนที่ 74ก.
- วรรณภา โพธิ์น้อย. (2549). **สัมมนาปัญหาและแนวโน้มทางการบริหารการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สงวน ช้างฉัตร. (2547). **การบริหารความเสียงของโครงการ**. สืบค้นเมื่อ 31 สิงหาคม 2555, จาก <http://www.psu.ac.th/research.php>.
- สมิต สัจฉกร. (2557). **แนวทางการแก้ไขปัญหาการสื่อสาร**. TPA News สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น). 18(210).
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2556). **คู่มือการปฏิบัติงานโครงการลดปัญหาการออกกลางคันของผู้เรียนอาชีวศึกษา**. [อัดสำเนา]. กรุงเทพฯ: สำนักติดตามและประเมินผลการอาชีวศึกษา.

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2555). **คู่มือการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสาม (พ.ศ. 2554 - 2558) ด้านการอาชีวศึกษา ฉบับสถานศึกษา (แก้ไขเพิ่มเติม พฤศจิกายน พ.ศ. 2554).** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน).

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (องค์การมหาชน). (2551). **รายงานการติดตามและประเมินผล การจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** กรุงเทพฯ: เพลินสตูดิโอ.

_____. (2555). **รายงานการวิจัย แนวทางการส่งเสริมการเพิ่มสัดส่วนผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพตามเป้าหมายในแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552 – พ.ศ. 2559).** กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

Committee of Sponsoring Organizations of the Treadway Commission (COSO). (2004). **Enterprise Risk Management Integrated Framework.** Retrieved July 1, 2012, from http://www.coso.org/documents/coso_erm_executivesummary.pdf,

Hair, J. F., Jr. ; Anderson, R. E. ; Tatham, R. L. & Black, W. C. (1998). (5th ed). **Multivariate Data Analysis.** NJ: Prentice Hall.

International Standard Organization (ISO). (2009). **International Standard ISO31000 Risk Management Principles and Guidelines.** Switzerland: ISO Copyright Office.